

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. K.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č. j. JMK 133400/2017,
sp. zn. S-JMK 146164/2016/OD/Zo,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č. j. JMK 133400/2017, sp. zn. S-JMK 146164/2016/OD/Zo, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 14. 7. 2016, č. j. ODSČ 90902/15-20, sp. zn. ODSČ 90902/15-DOL/V, **se zrušuje**.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č. j. JMK 133400/2017, sp. zn. S-JMK 146164/2016/OD/Zo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 14. 7. 2016, č. j. ODSČ 90902/15-20, sp. zn. ODSČ 90902/15-DOL/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo Městskou policií Brno zjištěno na pozemní komunikaci Technická 14 v Brně, a to dne 30. 9. 2014 v 10:38 hod. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
4. K námitce zániku odpovědnosti za správní delikt žalovaný uvedl, že je ve vztahu k žalobci jako nepodnikající fyzické osobě nutné v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu analogicky aplikovat ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 6. 11. 2014, podle kterého musí být správní řízení zahájeno nejpozději do dvou let ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Tato lhůta byla dodržena.
5. Žalovaný uzavřel, že skutkový stav ve věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, a to na základě podkladů, které jsou ve správním spisu založeny. Sankci uložil prvostupňový správní orgán s ohledem na okolnosti případu na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

6. V žalobě žalobce namítal, že odpovědnost za správní delikt zanikla, neboť měly správní orgány ke dni spáchání přestupku analogicky aplikovat právní úpravu v oblasti přestupkového práva, která stanovovala prekluzivní lhůtu jeden rok. Podle názoru žalobce nelze z dikce ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění do 6. 11. 2014, dovozovat, že bylo úmyslem zákonodárce, aby odpovědnost nepodnikajících fyzických osob za správní delikt provozovatele vozidla zanikala stejně jako v případě podnikajících fyzických nebo právnických osob. Bez ohledu na tuto skutečnost pak žalobce doplnil, že by k zániku odpovědnosti došlo také v režimu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Na tomto závěru podle žalobce nic nemění ani existence ust. § 112 odst. 2 daného zákona, protože je protiústavní.
7. Kromě toho považoval žalobce prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm nejsou uvedeny relevantní právně kvalifikační úvahy a řádné hodnocení důkazů. Prvostupňový správní orgán se rovněž nevěnoval tomu, zda se v projednávané věci jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, popř. zda mělo porušení pravidel silničního provozu za následek dopravní nehodu. Podle názoru žalobce je prvostupňové rozhodnutí šablonovité, neboť v něm nejsou ze strany oprávněné úřední osoby reflektovány individuální okolnosti případu, což je již standardní postup správních orgánů v rámci projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dále nebyla v řízení nijak prokázána právní závaznost dopravní značky a skutečnost, že kolem ní žalobce projel, resp. že se s vozidlem nacházel v zóně s dopravním omezením.
8. Současně žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Předně poukázal na neuvedení ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, přestože obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty. Ve výroku byl sice obsažen odkaz na ust. § 10 téhož zákona, ale ten obsahuje několik odstavců, stanovujících rozdílné povinnosti. Stejně tak se z výroku nepodává, jaká dopravní značka byla ze strany žalobce porušena, neboť prvostupňový správní orgán odkázal pouze na ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které je blanketní normou.
9. Ani místo spáchání přestupku pak nebylo podle názoru žalobce vymezeno dostatečně určitým způsobem, neboť se jedná o budovu, v jejímž okolí je mnoho parkovacích míst. Kromě toho se z výroku podává pouze to, kdy a kde se policisté o správním deliktu dozvěděli, nikoliv kdy a kde byl spáchán. Stejnými nedostatky pak mělo podle žalobce trpět také oznámení o zahájení řízení, což mu znemožnilo řádnou obhajobu. Správní orgán navíc žalobci v rozporu se svěřenou pravomocí uložil úhradu pokuty a nákladů řízení bezhotovostním převodem.
10. Dále žalobce namítal, že je povinnost provozovatele vozidla podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu protiústavní, protože zakotvuje presumpci jeho odpovědnosti za jednání řidiče, kterému není schopen zabránit. Současně je provozovatel nucen označit řidiče (rovněž osobu blízkou), aby se vyhnul postihu. Proto žalobce navrhoval, aby bylo řízení přerušeno až do okamžiku posouzení ústavnosti daného ustanovení zákona o silničním provozu Ústavním soudem.
11. Kromě toho žalobce namítal, že znakem správního deliktu provozovatele vozidla fyzické nepodnikající osoby bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 též zavinění. Tento

závěr žalobce dovodil z toho, že zákonodárce netvrdil ani neprokázal naléhavý obecný zájem na tom, aby byla účinnost zákona č. 183/2017 Sb. v čl. CCLVII daného právního předpisu stanovena již ode dne 1. 7. 2017, tedy odchýlně od obecné legisvakantní lhůty v délce 15 dnů od vyhlášení zákona. Současně žalobce uvedl, že spáchání přestupku řidičem nezavinil.

12. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány postupují diskriminačním způsobem, pokud nestíhají přestupky spáchané vozidly, která jsou provozována v zahraničí, nebo osobami uvedenými na tzv. whitelistu. V této souvislosti doplnil, že správní orgán stanovuje určenou částku nezákonně vždy ve výši 700 Kč, aniž by zohledňoval závažnost porušení pravidel silničního provozu.
13. Žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili rovněž nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Současně byla požadována naprostá anonymizace rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu pak žalobce navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve svém vyjádření k žalobě reagoval žalovaný na námitky žalobce následujícím způsobem. Pokud se jedná o zánik odpovědnosti za správní delikt, byla s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vypořádána již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán rozhodoval před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, přičemž s ohledem na ust. § 112 odst. 2 daného právního předpisu nedošlo ani podle nové právní úpravy k zániku odpovědnosti za správní delikt (dnes přestupek). Dále nepovažoval žalovaný za důvodnou námitku nerozlišení pojmů zastavení a stání ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť není v nyní posuzované věci ve vztahu k právní kvalifikaci relevantní. Porušením zákazu zastavení stanoveného dopravní značkou č. IP 25a a dopravní značkou B28 totiž logicky dochází také k porušení zákazu stání. Co se týče skutkového stavu věci, žalovaný odkázal na fotodokumentaci, ze které spolehlivě vyplývá, že k dopravní nehodě nedošlo. Žalobce měl svá tvrzení prokázat, stejně jako tvrzení, že kolem dopravního značení vůbec neprojel.
15. Stejně tak žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že je napadené či prvostupňové rozhodnutí šablonovité. V tomto kontextu žalovaný naopak poukázal na skutečnost, že zmocněnec žalobce namítá v různých řízeních stále stejné či krajně podobné námitky, na které je pak pochopitelně reagováno obdobným způsobem. K tomu žalovaný doplnil, že byla ve výroku uvedena všechna ustanovení, na základě kterých bylo o vině a sankci (dnes správní trest) rozhodováno. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak patrné, že k porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu došlo nerespektováním dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a) a dopravní značky B28 (zákaz zastavení). Z fotodokumentace je rovněž patrné, kde vozidlo stálo a že se nejedná o místo s vyhrazeným parkovacím místem.
16. Kromě toho žalovaný uvedl, že ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není protiústavní, přičemž je správní delikt provozovatele vozidla obecně založen na objektivní odpovědnosti. Správní orgány projednávají všechny přestupky, o kterých se dozví, přičemž postupují při stanovení určené částky v souladu se zákonem a

příslušnou metodikou. Rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je poté obecně omezen námitkami, které byly v odvolání uplatněny. Otázku publikace rozhodnutí ve věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu ponechal žalovaný na úvaze krajského soudu a současně mu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Na základě oznámení přestupku a pořízené fotodokumentace byl žalobce jako provozovatel vozidla prvostupňovým správním orgánem dne 28. 1. 2015 písemně vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů uhradil určenou částku ve výši 700 Kč nebo sdělil totožnost řidiče vozidla.
18. V této souvislosti zaslal žalobce prvostupňovému správnímu orgánu dne 7. 8. 2015 vyjádření, ve které jako řidiče vozidla označil pana A. al A., trvale bytem,, který měl pobývat na adrese Prvostupňový správní orgán považoval sdělení totožnosti řidiče za opožděné, pročež zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
19. V tomto zahájeném správním řízení bylo dne 8. 6. 2016 provedeno mimo ústní jednání dokazování obsahem správního spisu, jehož se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce prostřednictvím zmocněnce nejprve pouze blanketně odvolal. Odvolání pak bylo ve stanovené lhůtě doplněno s tím, že žalobce namítl, že nebylo nařízeno ústní jednání, a dále, že prvostupňový orgán měl jednat s osobou přestupce, která mu byla známa. Konečně namítl také promlčení správního deliktu provozovatele.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
23. Žaloba je důvodná.
24. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že je ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu z důvodu stanovení nesplnitelné povinnosti, nepřipustné presumce odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče a porušení práva odepřít výpověď protiústavní, přičemž byl v této souvislosti v žalobě učiněn návrh na přerušení řízení do doby, než bude tato otázka meritorně posouzena Ústavním soudem.
25. V této souvislosti krajský soud odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>), ve kterém bylo v rámci posouzení ústavnosti ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst.

3 zákona o silničním provozu ve vztahu k těmto námitkám uvedeno, že: „...obsahem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu - navzdory jeho doslovnému znění - není stanovení určité povinnosti provozovatele vozidla, nýbrž pouze jeho objektivní odpovědnosti za porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejíž obsah je vymezen v jiných ustanoveních tohoto zákona. Z tohoto důvodu toto ustanovení, stejně jako na ně navazující § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nejsou a ani nemohou být v rozporu s požadavkem splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny... Ústavní soud nespatřuje v zásadě presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny překážku objektivní odpovědnosti za správní delikt. Jde o procesní zásadu vztahující se k trestnímu řízení, respektive k řízení o trestním obvinění, z níž samotné však neplynou omezení pro stanovení skutkových podstat trestných činů či správních deliktů... Napadená ustanovení ale neomezují provozovatele vozidla ve využití jeho práva odeprít výpověď pro nebezpečí trestního stíhání jeho nebo jeho osoby blízké podle čl. 37 odst. 1 Listiny ani nepřímou. Samotná možnost vyhnout se stíhání pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu označením řidiče vozidla, která je důsledkem subsidiarity tohoto správního deliktu k přestupku řidiče, ještě nezakládá právní či faktickou překážku uplatnění uvedeného práva.“

26. Dále se krajský soud k námitce zabýval tím, zda odpovědnost žalobce za správní delikt provozovatele vozidla zanikla či nikoliv. Žalobce v tomto kontextu argumentoval tím, že podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání přestupku nebyla ve vztahu k nepodnikající fyzické osobě prekluzivní lhůta k zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla zákonem o silničním provozu výslovně stanovena, pročez měla být analogicky aplikována právní úprava obsažená v dnes již neplatném ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nebylo žalobcem namítané uplatnění analogie na místě, neboť se dvouletá subjektivní a čtyřletá objektivní lhůta pro zahájení řízení o správním deliktu podle ust. § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění do 6. 11. 2014, vztahovala rovněž na nepodnikající fyzické osoby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 28, a ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Stejně tak nelze přisvědčit námitce žalobce, že by k zániku odpovědnosti došlo také podle nového přestupkového zákona, za jehož účinnosti bylo žalovaným rozhodováno. Tento závěr lze dovodit z dikce ust. § 112 odst. 2 daného zákona, který stanovuje, že: „Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. **Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.**“
28. Pokud žalobce namítal, že je dotčené ustanovení nového přestupkového zákona protiústavní, krajský soud k tomu uvádí následující. Z doktrinního výkladu a okolností přijetí daného právního předpisu vyplývá, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby přijetím nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů došlo k „amnestii“ či hromadnému zániku odpovědnosti za přestupky a správní delikty

spáchané přede dne nabytí jeho účinnosti. Naopak chtěl zákonodárce zakotvit pravidlo zamezující tomu, aby bylo trestání pouze v důsledku změny délky promlčecích lhůt nadále znemožněno (srov. Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, s. 644).

29. Bylo by proto nepochybně proti smyslu této právní úpravy, pokud by krajský soud akceptoval výklad předmětné intertemporální úpravy spočívající v tom, že odpovědnost za správní delikty (dnes přestupky), o kterých nebylo pravomocně rozhodnuto před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, se zpětnou účinností zanikla ve lhůtě jednoho roku od jejich spáchání. S ohledem na skutečnost, že byla dřívější právní úprava obsažená v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu založena na dvouleté subjektivní a čtyřleté objektivní lhůtě pouze k zahájení řízení, čímž správní orgány co do lhůty k vydání rozhodnutí nijak nelimitovala, vedla by zpětná aplikace ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona v mnoha případech k automatickému omilostnění těch provozovatelů vozidel, vůči kterým bylo řízení v souladu se zákonem zahájeno.
30. Nelze dále přisvědčit ani názoru žalobce, že je ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona protiústavní. Přestože se čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod přiměřeně aplikuje také v jiných oblastech právní regulace, tedy nikoliv pouze v rovině trestního práva, nelze jej z hlediska uplatnění retroaktivity ve prospěch aplikovat také ve vztahu k běhu lhůty stanovené pro zánik odpovědnosti za přestupek či dříve rozlišovaný správní delikt. Tento závěr nevyplývá pouze z právní povahy institutu promlčení, která není ani v rámci trestně-právní dogmatiky doposud zcela vyjasněna, ale zejména z účelu samotného čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se podle názoru Ústavního soudu „*zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán) a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, č. j. Pl. ÚS 19/93). Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, pakliže v tomto ohledu vycházely z lhůty pro zahájení řízení plynoucí ze „staré“ právní úpravy podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 6. 11. 2014, která byla dodržena.
31. Krajský soud však přisvědčil námitce žalobce, kterou brojil proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci. Konkrétně žalobce namítal, že nebylo v řízení spolehlivě zjištěno, zda se neznámý řidič mohl s vozidlem na místo údajného spáchání přestupku dostat, aniž by musel projet kolem dopravní značky stanovující zónu s dopravním omezením a související zákaz zastavení. K tomu krajský soud uvádí, že nedostatky v provedeném dokazování mají primárně za následek, že nelze z podkladů založených ve spisu bez důvodných pochybností dovodit, že ke spáchání přestupku porušením daného dopravního značení vůbec došlo, natož, že kolem něj neznámý řidič nepochybně projížděl. V tomto ohledu totiž správní orgány shodně vycházely pouze z policejní dokumentace, která obsahuje kromě oznámení přestupku celkem pět kusů fotografií, na kterých je při současném uvedení data jejich pořízení zachyceno nejen dopravní značení, ale také vozidlo žalobce. Na druhou stranu je podle názoru krajského soudu nutné konstatovat, že z obsahu jednotlivých fotografií nijak nevyplývá jejich věcná a místní souvislost. Založené fotografie totiž nezobrazují plynule úsek mezi počátkem dopravního značení „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a) až

k zaparkovanému vozidlu, jehož byl žalobce provozovatelem, a nelze tak vyloučit, že vozidlo bylo zaparkováno na místě, které se nenacházelo v zóně s dopravním omezením zákazu zastavení.

32. Nelze samozřejmě zpochybnit, že mohou nastat případy, kdy není s ohledem na místní podmínky a okolnosti spáchání přestupku možné zajistit, aby bylo vozidlo a dopravní značení zachyceno na společné fotografii nebo v takových záběrech, které spolu z hlediska místa pořízení na první pohled souvisejí. To ovšem nijak nevylučuje eventuální použití jiných forem zdokumentování přestupkového jednání, a to například pomocí videozáznamu, ze kterého by bylo zcela zřejmé, že dopravní značka platí rovněž pro místo, kde bylo zaparkované vozidlo policisty kontrolováno, anebo doplněním listinných důkazů o mapový podklad s přesným označením místa, kde mělo být vozidlo zaparkováno. V pochybnostech mohou rovněž posloužit GPS souřadnice, pokud jsou policejní hlídkou dokumentovány.
33. Přestože si je krajský soud vědom toho, že správní orgán v tomto ohledu vychází z policejní dokumentace ve stavu, v jakém mu byla s oznámením přestupku postoupena, je jeho zákonnou povinností podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, aby se o odstranění důvodných pochybností ohledně skutkového stavu věci v rámci dokazování pokusil (např. místním šetřením nebo svědeckými výpověďmi zasahujících policistů), popř. řízení s odkazem na zásadu *in dubio pro reo* zastavil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 9 As 55/2010 - 158).
34. Taková aktivita prvostupňového orgánu však ve správním spisu není dokumentována. V tomto ohledu neomlouvá pochybení prvostupňového orgánu ani to, že žalobce (resp. jeho zmocněnec) se nezúčastnil provádění dokazování a zůstal v prvostupňovém řízení nečinný. I bez námitek směřujících proti podkladové fotodokumentaci muselo být či mělo být prvostupňovému orgánu zřejmé, že doložené fotografie nevytvářejí ucelený obraz skutkového stavu tak, aby z něho bylo možno dovodit porušení právní povinnosti provozovatele zaparkovaného vozidla bez důvodných pochybností. Další přímé důkazy k deliktnímu jednání žalobce majícího znaky přestupku chyběly.
35. Tyto nedostatky ve zjišťování skutkového stavu věci se pak částečně promítly rovněž do formulace výroku prvostupňového rozhodnutí, ve kterém by mělo být postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zajistit pouze konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). V nyní posuzované věci pak prvostupňový správní orgán skutkově vymezil jednání žalobce (provozovatele vozidla) způsobem, že nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu, pokud neznámý řidič s vozidlem neoprávněně zastavil nebo stál na pozemní komunikaci Technická 14 v Brně, a to dne 30. 9. 2014 v 10:38 hod.
36. K tomu krajský soud dodává, že je míru konkretizace skutku nutné posuzovat ve vztahu k individuálním okolnostem případu. V tomto ohledu lze z fotografií zachycujících vozidlo žalobce zjistit pouze skutečnost, že se nacházelo v souvislé řadě jiných vozidel, a to navíc nikoliv ve stejném čase, jaký je v oznámení přestupku a výroku prvostupňového rozhodnutí uveden. Bližší specifikace místa deliktního jednání

majícího znaky přestupku pak byla znemožněna právě v důsledku nedostatečné dokumentace místa údajného spáchání přestupku ze strany policistů a následnou akceptací takového postupu správními orgány.

37. Kromě toho je podle názoru krajského soudu důvodná námitka žalobce, že je výrok prvostupňového rozhodnutí nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje klíčovou skutkovou okolnost, na základě které byla právní kvalifikace provedena. Vymezení skutku pouze jako neoprávněné zastavení nebo stání totiž neumožňuje spolehlivé posouzení toho, zda neznámý řidič svým jednáním skutečně porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, čímž mělo dojít ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Ze skutkové věty obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí není ani v kontextu odkazu na zákonné ustanovení patrné, že řidič porušil povinnost vyplývající z dopravního značení, a už vůbec ne, jaká konkrétní dopravní značka měla být porušena. Tato vada, spočívající v nenaplnění primární funkce skutkové věty a související nepřezkoumatelnosti výroku o vině, nemůže být zhojena až v rámci odůvodnění rozhodnutí, kde je dopravní značka „Zóna s dopravním omezením“ (č. IP 25a), kde platí zákaz zastavení (B28), výslovně uvedena (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2018, č. j. 29 A 104/2016-29; rozhodnutí Krajského soudu v Brně na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Pouze nad rámec uvedeného pak krajský soud ve vztahu k ostatním námitkám směřujícím proti formulaci výroku o vině uvádí, že nejsou důvodné. Pokud se jedná o nerozlišení konkrétní povinnosti provozovatele vozidla, která měla být žalobcem porušena, krajský soud připomíná, že je ve výroku uveden odkaz na ust. § 10 zákona o silničním provozu. Současně je výslovně uvedeno, že žalobce porušil povinnost provozovatele vozidla tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, což je doslovné znění ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který je dále odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Pouhou absencí číselného odkazu na konkrétní odstavec daného ustanovení zákona ve výroku nelze podle krajského soudu považovat za vadu rozhodnutí, která by měla samo o sobě za následek jeho nezákonnost.
39. Stejně tak považuje krajský soud za dostatečné, pakliže je absence následku v podobě dopravní nehody výslovně uvedena v odůvodnění rozhodnutí, a to s odkazem na ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, které stanovuje podmínky sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoliv konkrétní skutkovou podstatu, která měla být jednáním žalobce naplněna. Skutečnost, že k dopravní nehodě zastavením nebo stáním vozidla nedošlo, pak na rozdíl od jiných okolností bez pochybností vyplývá z pořízené fotodokumentace.
40. S ohledem na skutečnost, že bylo jak napadené, tak i prvostupňové rozhodnutí z výše uvedených důvodů shledáno jako vadné (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.), vypořádáním zbývajících žalobních námitek se krajský soud nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

41. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitky proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a nepřezkoumatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) jako důvodné a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
42. Krajský soud pro další vedení správního řízení v předmětné věci prvostupňovému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení buď za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování, anebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy rozhodl o zastavení řízení, neboť žalobci nebylo spáchání přestupku provozovatele spolehlivě prokázáno. Pakliže dospěje prvostupňový správní orgán k závěru, že se žalobce přestupku provozovatele vozidla prokazatelně dopustil, musí být ve výroku o vině proveden popis skutku a vymezena jeho právní kvalifikace v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou.
43. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení.
44. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.